

HỒI 705

Dư Tình Vị Liễu

„C ộc! Cộc!“
“Ai?”

Từ Tử Lăng đang đem đến phủ của Lý Tịnh, vượt tường sau vào nhà, tòa tướng quân phủ to lớn yên lặng đến bất ngờ, cả tòa phủ tối om om, chỉ có kiến trúc chính phát ra ánh đèn, điều này khiến gã cảm thấy có điều bất thường.

Gã lần mò đến phòng của chủ nhân, khẽ gõ cửa, thử đánh thức Lý Tịnh.

Từ Tử Lăng khẽ giọng nói: “Đã quấy rầy đại tẩu, là Từ Tử Lăng!”

Hồng Phát Nữ xuất hiện nơi hành lang, nhú mày nói: “Thì ra là ngươi! Tìm Lý Tịnh làm gì?”

Nàng đang mặc kinh trang, rõ ràng vẫn chưa đi ngủ.

Từ Tử Lăng nghe giọng điệu nàng có vẻ khó chịu, mới đánh liều nói: “Xin lỗi đã quấy rầy đại tẩu nghỉ ngơi, để có việc quan trọng cần gặp Lý đại ca, huynh ấy vẫn chưa về sao?”

Khuôn mặt Hồng Phát Nữ lộ vẻ phức tạp, có chút xót xa, lại tựa như cam chịu, khẽ giọng nói: “Ta phải nói xin lỗi mới phải, bây giờ tâm trạng ta rất xấu. Vào đây nói đi!”

Từ Tử Lăng giật mình: “Phải chăng Lý đại ca đã xảy ra chuyện gì?”

Hồng Phát Nữ lắc đầu tỏ ra không phải vậy, dường như đang miễn cưỡng đè nén tâm trạng phiền não của mình, rồi nói: “Ở đây không tiện nói chuyện, theo ta!”

Từ Tử Lăng theo nàng vào thư phòng, tiến vào trong thư phòng tối đen rồi ngồi xuống, Hồng Phát Nữ lấy lại bình tĩnh, nói với thái độ lạnh nhạt: “Tử Lăng có việc gì cần tìm Lý Tịnh?”

Từ Tử Lăng quan tâm đến Lý Tịnh, nhịn không được hỏi: “Tại sao đại tẩu không vui? Có gì Lý đại ca không ở nhà cùng với đại tẩu?”

Hồng Phát Nữ đáp: “Đại ca ngươi ra thành nghênh đón Tần vương, còn tại sao ta không vui ư, chao ôi, trả lời như thế nào đây? Vì mối quan hệ giữa Lý Tịnh với các ngươi,

không những bị người Trường An coi thường mà cả bá quan trong Tần vương phủ cũng tránh xa, Tần vương cố ý không cho huynh ấy tham gia chiến dịch Lạc Dương, bề ngoài tỏ ra là lo cho huynh ấy, nhưng thực sự là nói hay làm đều không tin huynh ấy, khiến huynh ấy rảnh rồi suốt ngày. Lý Tịnh không hề trách các người, chỉ có ta vì huynh ấy mà trong lòng thấy khó chịu mà thôi!”

Từ Tử Lăng thấy áy náy, gãi có thể tưởng tượng phụ phụ Lý Tịnh đang lâm vào thế khó xử.

Hồng Phát Nữ nói tiếp: “Tử Lăng đến Trường An làm gì? Chẳng lẽ không biết người Trường An ai cũng muốn giết người và Khấu Trọng sao?”

Từ Tử Lăng khẽ nói: “Xin lỗi!”

Hồng Phát Nữ thở dài: “Nói thế có ích gì? Đối với hai người ta không biết xử sự thế nào mới phải? Nếu hai người là hạng đại gian đại ác thì đơn giản biết bao, thế mà hai người lại chẳng phải hạng người như thế hơn nữa còn mang tấm lòng hiệp nghĩa; lần trước các người đã giúp Tần vương phủ một việc lớn, khiến Trầm Lạc Nhận vượt qua khó khăn, nhưng điều đó cũng khiến bọn ta đắc tội với hoàng thượng và thái tử, Độc Cô phiệt càng hận phụ phụ bọn ta đến thấu xương. Ta đã từng đề nghị Lý Tịnh cứ rời khỏi Trường An cho rồi, quy ẩn chốn núi rừng, nhưng huynh ấy không chịu, bảo lúc này mà rời khỏi Tần vương là bất nghĩa, làm ngơ để cho dị tộc xâm lăng là bất nhân, nhưng bây giờ chúng ta có thể làm gì đây?”

Từ Tử Lăng chẳng biết đối đáp thế nào, trong lòng rất khó xử.

Ắt hẳn Hồng Phát Nữ bất mãn lắm, nhưng lời lẽ vẫn bình tĩnh: “Bọn ta một mặt lo lắng cho tình hình của các người ở Lạc Dương, mặt khác lại sợ Tần vương sai lầm, trong lòng mâu thuẫn phi thường. Bây giờ tình thế đã rõ ràng, lại có thêm mối lo khác. Chao ôi! Tử Lăng hãy bảo cho ta biết nên làm thế nào đây.”

Từ Tử Lăng buột miệng nói: “Đêm nay đệ đến Trường An, chẳng những sẽ giúp Tần vương vượt qua khó khăn mà còn giúp y bước lên ngai vàng, thống nhất thiên hạ, đánh lui ngoại địch.”

Hồng Phát Nữ giật mình nói: “Phải chăng Tử Lăng nói như thế chỉ để an ủi ta?”

Từ Tử Lăng khẳng định quả quyết nói: “Ta đang nói thật!”

Hồng Phát Nữ nhìn hấn dò xét một hồi, trầm giọng hỏi: “Còn Khấu Trọng thì sao?”

Từ Tử Lãng nói: "Ta vẫn chưa có dịp nói với hấn những lời này!"

Hồng Phát Nữ nói: "Tử Lãng có thể nói rõ hơn không?"

Từ Tử Lãng nói: "Đệ đến tìm Lý đại ca là muốn nhờ huynh ấy bí mật đưa đi gặp Tần vương, chỉ cần thuyết phục y chịu đoạt lấy ngai vàng, phía Khấu Trọng cứ để cho ta phụ trách."

Hồng Phát Nữ trầm giọng nói: "Đệ có biết rằng làm thế chẳng khác gì xúi giục Tần vương phản bội nhà họ Lý, phản bội cha anh không?"

Từ Tử Lãng nói: "Y chẳng còn sự chọn lựa nào khác, Kiến Thành, Nguyên Cát lần lượt cấu kết với người Đột Quyết và Ma môn, có mưu đồ xấu xa đối với y. Trên đường đi, đệ đã từng chạm trán với con trai của Lương Sư Đô, bọn chúng mua một lô hỏa khí từ Hải Sa Bang, lại thấy thủ hạ của Lý Kiến Thành là Dĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn xuất hiện ở gần đó, nếu ta đoán không sai, số hỏa khí này là dùng để tấn công phủ Thiên Sách."

Hồng Phát Nữ biến sắc nói: "Có chuyện này sao?"

Từ Tử Lãng nói: "Đệ sẽ cố sức thuyết phục Lý Thế Dân, nếu y vẫn trung thành với họ Lý, không muốn phụ cha anh, đệ chỉ đành trở về giúp Khấu Trọng lấy thiên hạ, chống ngoại địch."

Hồng Phát Nữ nói: "Có lẽ Khấu Trọng sẽ nghe lời ngươi vì ngươi là huynh đệ tốt, nhưng còn Tống Khuyết? E rằng trong thiên hạ không ai có thể làm Tống Khuyết thay đổi chí nguyện trong lòng."

Từ Tử Lãng thở dài: "Ta chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, tận hết sức mình."

Hồng Phát Nữ rõ ràng đã thay đổi thái độ đối với chàng, nàng khẽ giọng nói: "Có lẽ sáng sớm ngày mai Tần vương sẽ vào thành, Tử Lãng nên đến đây vào lúc chính Ngọ ngày mai, bọn ta sẽ tìm cách sắp xếp cho Tử Lãng bí mật gặp mặt Tần vương."

oOo

Tống Khuyết xoay lưng lại, ngồi xếp bằng ở đầu bè, suốt hai canh giờ chẳng cử động hay nói lời nào.

Trăng trên đầu sáng chiếu xuống hai bên rừng tuyết trắng xóa, Khấu Trọng lẳng lặng cầm tay lái, như đang ở trong cõi mộng.

Cuối cùng thì Tống Khuyết cũng phá tan sự trầm lặng, thở một hơi dài nói: “Ninh Đạo Kỳ quả nhiên không khiến Tống mỗ thất vọng, Khấu Trọng, người đã tận mắt chứng kiến cuộc chiến này, chắc chắn sẽ có ích cho người lắm.”

Khấu Trọng như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ nói: “Tiểu tử thật đúng là thu được rất nhiều lợi ích, mở rộng tầm mắt.”

Tống Khuyết lãnh đạm hỏi: “Người có phải rất muốn hỏi ta rốt cuộc là thắng hay thua phải không?”

Khấu Trọng gật đầu nói: “Tiểu tử thật sự không hiểu.”

Tống Khuyết bình tĩnh nói: “Đây cũng là câu đố mà ta và Ninh Đạo Kỳ cũng không thể giải được.”

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Có nghĩa là thắng thua vẫn chưa phân, tại sao Phiệt chủ lại không đánh tiếp đao thứ chín?”

Tống Khuyết thản nhiên nói: “Ta cũng không giấu gì người, nguyên nhân là vì Thanh Huệ.”

Khấu Trọng thắc mắc: “Tại sao là vì Thanh Huệ trai chủ, tiểu tử còn tưởng khi động thủ Phiệt chủ đã hoàn toàn không còn nhớ đến bà nữa.”

Tống Khuyết nói: “Người có biết Ninh Đạo Kỳ có một cơ hội đồng quy ư tận với ta không?”

Khấu Trọng trả lời: “Đó là khi Phiệt chủ rút thanh bảo đao từ hai bàn tay của y phải không?”

Tống Khuyết nói: “Ta đã cố ý tạo ra tình huống đó, song ta khẳng định Ninh Đạo Kỳ không hề biết rằng ta có thể đẩy chân khí trong đao đi khắp toàn thân, có thể chịu một đòn của y, cho nên xem ra có thể là ôm nhau cùng chết, nhưng thực sự ta có cách để bảo tồn mạng sống, còn y thì chắc chắn sẽ mất mạng.”

Khấu Trọng vẫn chưa hiểu: “Vậy điều đó có liên quan gì đến Thanh Huệ trai chủ?”

Tống Khuyết nói: “Ninh Đạo Kỳ lọt xuống thế hạ phong, bỏ qua cơ hội giết chết Tống Khuyết này, đương nhiên là đối với nàng có quan hệ. Nếu chẳng phải Thanh Huệ và Ninh Đạo

Kỳ đã bàn nhau không được giết Tống Khuyết này, với hạng người đại nhân đại dũng như Ninh Đạo Kỳ, không nghĩ đến bản thân, làm sao chịu bỏ qua cơ hội tốt này.”

Khấu Trọng giật mình: “Phiệt chủ mạo hiểm to lớn này là muốn thăm dò tâm ý của Thanh Huệ trai chủ đối với người sao?”

Tống Khuyết nói: “Có gì mà không được?”

Khấu Trọng lặng im.

Tống Khuyết nói: “Đao thứ tám khiến ta bị nội thương nghiêm trọng, cần phải lập tức trở về Lĩnh Nam, bế quan tu luyện, sau khi người quay về Bành Lương, phải bình định miền Nam nội trong hai tháng còn lại, đợi mùa xuân ấm áp khi hoa nở thì xua quân lên phía bắc tấn công Lạc Dương, rồi lấy Trường An, hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ, đừng để Tống Khuyết ta thất vọng.”

Khấu Trọng giật mình nói: “Thương thế của Phiệt chủ nghiêm trọng đến thế sao?”

Tống Khuyết thở dài: “Ta bị thương nặng, Ninh Đạo Kỳ so với ta cũng chẳng khá hơn ta bao nhiêu. Ở đao thứ chín ta nắm chắc năm phần có thể thu thập được ý. Nhưng Ninh Đạo Kỳ lọt xuống thế hạ phong mà bỏ qua cơ hội giết chết ta, ta còn mặt mũi nào thừa cơ hội đó mà ra tay chứ.”

Khấu Trọng chợt dâng lên trong lòng nỗi khâm phục vô hạn, nói đến cùng, Tống Khuyết tuy không chịu thay đổi niềm tin của mình, nhưng đối với Phạm Thanh Huệ vẫn còn chưa quên.

Tống Khuyết giọng hiền từ: “Ta có lời khuyên cho người.”

Khấu Trọng vòng tay cung kính nói: “Tiểu tử xin lắng nghe.”

Tống Khuyết thông thả từ tốn nói: “Bất cứ chuyện gì, quá trình của nó cũng thường động lòng người hơn kết quả, đừng phụ ân tứ của sinh mệnh dành cho người.”

oOo

Từ Tử Lăng trở về Phong Nhã Các, thấy Âm Hiễn Hạc đang ngồi thờ ra, thuận miệng hỏi: “Vì sao không nhân cơ hội nghỉ ngơi đi?”

Âm Hiễn Hạc khổ não hỏi lại: “Ta có thể ngủ được sao?”

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên hấn, an ủi: “Kỷ Thiển trở về, tất cả mọi chuyện sẽ rõ ràng, có Thanh Thanh phụ nhân sẽ chỉ dẫn kim cho chúng ta, cần gì phải lo nghĩ biện pháp thuyết phục nàng.”

Âm Hiến Hạc nói sang chuyện khác: “Có gì Trì Sanh Xuân mua lại Thượng Lâm Uyển, hấn không mở một tòa khác được sao? Hấn muốn tiền có tiền, muốn người có người mà, cần gì một tòa lầu đó?”

Từ Tử Lăng nói: “Mục đích của hấn là bày tỏ niềm tin, khoe khoang thực lực, càng muốn cho cha con Đại Tiên Hồ Phật thấy điều đó. Như Thượng Lâm Uyển đứng nhất ở Trường An, không dưới nơi nào, không phải có tiền là có thể mua được mà còn phải nói đến quan hệ, thiếu một chút đạo hạnh cũng khó xong việc. Phe Lý Kiến Thành nhất định nhân lúc Lý Thế Dân đi xa, âm thầm mở rộng thế lực với sự ngầm cho phép của Lý Uyên, diệt trừ những kẻ trái ý mình, nếu ta đoán không sai, những bang hội môn phái ủng hộ Lý Thế Dân trước kia, hoặc các đại thần, nếu không là trung lập thì theo phe Lý Kiến Thành, không cần phải đánh cũng bại.”

Âm Hiến Hạc có thù sâu như biển đối với Trì Sanh Xuân, nghe thế sát cơ đại thịnh, lạnh lùng hừ nói: “Giết một tên bớt một tên, chúng ta làm sao có thể để cho Trì Sanh Xuân cựa thế làm càn?”

Từ Tử Lăng nói: “Việc nhỏ không nhìn ắt sẽ hỏng việc lớn, chúng ta phải nhờ cớ tận gốc Hương gia, giết Trì Sanh Xuân chỉ là đánh cỏ động rắn. Theo tình hình phát triển bây giờ, Hương Quý rất có khả năng sẽ dọn cả nhà đến Trường An, bởi vì bên ngoài Trường An không có chỗ cho bọn chúng dung thân.”

Âm Hiến Hạc đang định nói tiếp, tiếng bước chân vang lên.

Từ Tử Lăng nhận ra tiếng chân của người đó, đứng dậy nói: “Kỷ Thiển đến rồi!”

Âm Hiến Hạc chạy ra mở cửa.

Cửa phòng mở ra, Kỷ Thiển và Thanh Thanh đứng ở ngoài, Kỷ Thiển mở đôi mắt đen to tròn hướng về Âm Hiến Hạc dò xét, nàng vẫn bận bộ xiêm y lộng lẫy, toát ra vẻ diễm lệ, một người chẳng để ý đến chuyện nam nữ như Âm Hiến Hạc mà vẫn ngẩn ra.

Thanh Thanh ân cần giới thiệu, yêu kiều cười nói: “Nữ nhi ngoan, đây là Điệp công tử mà ta đã nhắc qua!”

Từ Tử Lăng đứng kế bên nghe được liền bật cười, Thanh Thanh không thể thay đổi thói quen, nàng vẫn trẻ trung xinh xắn nhưng khẩu khí lại như một cụ bà lặn lội trong chốn giang hồ.

Kỷ Thiển quả nhiên thay đổi hẳn thái độ, bật cười nói: "Điệp công tử? Công tử không giống hồ điệp, hồ điệp thấy hoa là hút mật, hoa càng tươi càng không chịu bỏ qua, nhưng công tử lại không phải hạng người này, Thiển nhi vừa nhìn đã biết!"

Đối với một nàng Kỷ Thiển xinh đẹp đến mê người, rõ ràng Âm Hiến Hạc lúng túng, mặt ửng hồng, cứ đứng nghếch mặt ra nhìn.

Từ Tử Lăng thấy y chẳng biết cách đối phó thế nào, mới bước đến bên nàng thì lễ: "Từ Tử Lăng bái kiến Thiển đại tiểu thư, trước đây có chuyện đắc tội, xin đại tiểu thư thứ lỗi."

Kỷ Thiển trừng mắt nhìn chàng, giận dữ nói: "Té ra là tên tiểu tử nhà ngươi, thôi đi! Kỷ Thiển là Kỷ Thiển, chẳng phải là đại tiểu thư gì cả. Ngươi biết điều thì phải dạy mấy trò lừa gạt cho ta, bốn cô nương chịu học là niềm vinh hạnh của ngươi. Khẩu Trọng đâu? Hắn không đi cùng với ngươi sao?"

Nói xong nàng trừng mắt nhìn Âm Hiến Hạc vẫn với đôi mắt mơ màng quát: "Chàng ngốc, nhìn cái gì thế? Muốn biến thành con bướm phải không?"

Mặt Âm Hiến Hạc càng đỏ ửng, Từ Tử Lăng chưa kịp lên tiếng, Thanh Thanh đã giải vây: "Con gái ngoan, đừng làm càn! Tử Lăng và Điệp công tử có chuyện quan trọng muốn tìm con."

Kỷ Thiển trả lời: "Người ta gặp bằng hữu cũ vui biết chừng nào, họ sẽ nể mặt Thiển nhi mà."

Rồi nàng đẩy Thanh Thanh đi, nói: "Thanh đi mau về ứng phó với bọn người đáng ghét kia, cứ để bên này con tiếp!"

Thanh Thanh uốn eo bước đi, Kỷ Thiển không hề cố kỵ, mạnh dạn bước vào phòng, kêu lên: "Ta mệt chết đi được, ngồi xuống rồi nói tiếp!"

Trong phòng chỉ có hai cái ghế, thế là nàng ngồi ngay xuống mép giường, duyên dáng nói: "Không ngoan ngoan ngồi xuống cho ta, có muốn phạt không? Thấy hai người cũng lớn gan, dám đến Trường An, không sợ bị chém đầu sao? Nhưng ta thích nhất là đàn ông lớn gan, thế mới là đàn ông chứ!"

Từ Tử Lăng thầm cảm thấy không ổn, chàng biết rõ tác phong làm việc của Kỷ Thiện hơn Âm Hiến Hạc, lúc này nàng xua Thanh Thanh đi, chàng đã cảnh giác, bây giờ lại khen đảm lược của họ, chắc chắn là có lòng khác.

Mắt Kỷ Thiện to và đen tuyền như hai hạt minh châu, nàng nhìn chăm chăm Từ Tử Lăng nói: "Nghe Thanh di nói các người có việc đến tìm ta, về chuyện này chẳng có vấn đề gì, chúng ta đều là người trong giang hồ, đã là bạn thì không phải địch, đương nhiên phải nói nghĩa khí giang hồ. Nhưng giang hồ có quy củ của giang hồ, có câu có qua có lại, các người làm cho ta một việc, Kỷ Thiện này sẽ trả lại, với võ công uy chấn thiên hạ của các người, làm cho ta việc này cũng rất dễ dàng, chẳng hao hơi tốn sức gì cả."

Âm Hiến Hạc trầm giọng nói: "Xin Kỷ tiểu thư chỉ dạy."

Kỷ Thiện nhìn Âm Hiến Hạc với ánh mắt vui mừng, rõ ràng phát hiện Âm Hiến Hạc thật thà dễ lừa hơn Từ Tử Lăng, nàng liếc mắt nhìn y nói: "Giết Trì Sanh Xuân cho ta, bất luận các người muốn Kỷ Thiện này làm gì, ta cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời."

Âm Hiến Hạc nhìn Từ Tử Lăng với ánh mắt khó xử, Từ Tử Lăng chăm chú nhìn Kỷ Thiện, thản nhiên nói: "Trì Sanh Xuân đã vào danh sách cần phải giết của bọn ta, nhưng trước mắt vẫn chưa thể lập tức làm được, hôm nay ta đến Trường An là hy vọng tiểu thư nói cho ta biết chuyện có liên quan đến Âm Tiểu Kỷ."

Âm Hiến Hạc lập tức thở nhanh, tâm tình khẩn trương.

Kỷ Thiện nhú mày, hơi bức bối nói: "Giết người đối với các người rất dễ dàng, tại sao cứ tìm có này có nọ. Kỷ Thiện ta xưa nay ân oán phân minh, có ân sẽ báo, các người không làm cho ta chuyện này thì đừng hòng moi được nửa câu."

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Không! Cô nương sẽ nói thôi!"

Kỷ Thiện tỏ vẻ không hài lòng, liếc chàng rồi nói: "Từ đại hiệp người đâu phải ngày đầu tiên quen biết Kỷ Thiện này, sao lại nắm chắc đến thế? Ta ghét nhất hạng đàn ông tự cho mình là đúng, Ta thấy người chẳng dám nghiêm hình bức cung, người làm gì được ta?"

Âm Hiến Hạc định lên tiếng, Từ Tử Lăng xua tay cản lại, dịu dàng nói: "Chính vì ta quen biết tiểu thư, biết rõ Kỷ Thiện tiểu thư là người như thế nào, bởi vậy mới dám đảm bảo tiểu thư sẽ không kềm lòng được mà nói ra!"

Kỷ Thiện ngạc nhiên nói: "Không kềm lòng được? Buồn cười thật, người nghĩ ta mới ngày đầu tiên bước chân ra giang hồ sao?"

Từ Tử Lăng thở dài: "Bởi vì Điệp công tử vốn tên là Âm Hiến Hạc, là bào huynh của Âm tiểu thư, từ sau khi Âm tiểu thư bị Hương gia bắt cóc, hơn mười năm qua Âm Hiến Hạc không ngại gian nan khó nhọc, tìm nàng khắp chân trời góc biển, tiểu thư có nhẫn tâm không báo cho huynh ấy biết không?"

Kỷ Thiện giật mình, đưa mắt nhìn Âm Hiến Hạc, ngạc nhiên nói: "Không thể như thế, đại ca của Tiểu Kỷ bị bọn ác nhân lòng người dạ thú đánh chết rồi."

Đến lượt Âm Hiến Hạc giật mình, nước mắt tuôn ra, lao đến Kỷ Thiện, quỳ xuống ôm chặt chân nàng, nghẹn ngào nói: "Cầu xin cô nương nói cho ta biết Tiểu Kỷ đang ở đâu, ta là đại ca của nó đây, ta chưa bị đánh chết."

Từ Tử Lăng thấy lòng xót xa, suýt chút nữa nước mắt tuôn trào.

Kỷ Thiện giật mình, nhìn xuống đôi mắt tràn đầy nước mắt của Âm Hiến Hạc, đôi mắt đỏ ửng, nước mắt lăn dài trên gò má, đưa tay vuốt mặt y, hỏi: "Huynh vẫn chưa chết thật sao?"

Âm Hiến Hạc khẽ gật đầu, khuôn mặt lộ vẻ kích động và chân thành, ai nhìn cũng biết lời hắn nói không phải giả.

Kỷ Thiện khẽ giọng nói: "Trời ơi! Huynh vẫn chưa chết thật sao?" lúc này nước mắt nàng tuôn rơi lả chả, chẳng còn giống như một danh kỹ Trường An lăn lộn trên chốn giang hồ.

Từ Tử Lăng nói: "Trên tay trái của Tiểu Kỷ có một cái bớt đỏ to bằng đầu ngón tay, đôi mắt to tròn và chân dài, có thể nói ra những đặc điểm này, tiểu thư nên biết chúng ta không phải là nói dối."

Kỷ Thiện lấy khăn tơ, lau nước mắt cho Âm Hiến Hạc, nói như dỗ dành: "Đừng khóc, ta biết Tiểu Kỷ ở đâu mà."

- o O o -